

Într-o zi, pe când visa cu ochii deschiși în leagănul ei, s-a deschis poarta și a intrat bunicul, zâmbind misterios. În mâini avea o cutie de carton.

– Bunicule, ce-ai acolo? Pantofi? Unelte? Cuie? Prăjituri?
a întrebat nepoata nerăbdătoare.

A alergat entuziasmată în urma bunicului secretos până au ajuns amândoi în fața casei. Bunica a ieșit în prag. Bunicul a pus cutia jos, iar Smărăndița s-a apropiat curioasă, s-a așezat în genunchi și a ridicat încet capacul cutiei. Dinăuntru s-a auzit:
piu-piu-piu. A dat capacul la o parte cu totul și a privit în cutie:

– Puișori de găiiiiină, așa de pufoooși!

Dar găinilor nu prea le-a plăcut asta și au început să stea departe de ea. Asta a făcut-o pe Smărăndița să se simtă un pic singură. Îi era dor de puii ei pufoși. Nu mai avea pe cine să păzească, pe cine să hrănească. Încerca să-și găsească de treabă prin curte, dar parcă fără chef. Nici măcar să inventeze povești nu-i mai ieșea așa de bine.

Toate poveștile aveau în ele puișori care cresc, se transformă în găini și pleacă în lumea largă.

Însă într-o zi, pe când se uita la insectele de sub un butuc, auzi ceva foșnind în spatele ei. Era găina Camelia. Se uita fix la ea și aștepta ceva.

Ea se cam plictisea în timpul discuțiilor. Se foia de pe un picior pe altul și se întreba de ce toți oamenii ziceau mereu același lucru:

– Vai, ce-a mai crescut nepoata!

Doar se mai văzuseră și cu o săptămână în urmă! Nu creștea ea așa repede. Dar știa că, dacă are răbdare, ajungeau în piață. Acolo forfota era tare interesantă și Smărăndița găsea prilejul să ceară ceva bun:

– Bunicule, îmi iei te rog o gumiță Turbo? Bunicule, o acadea Topitop? Bunicuțule, niște bombonele Cip?

Și bunicuțul, deși încerca din răspuțeri să reziste, ceda mai mereu la a treia rugămintă.